

Betlehems barn

Lagerlöf, Selma,

59 C Br. Fol.

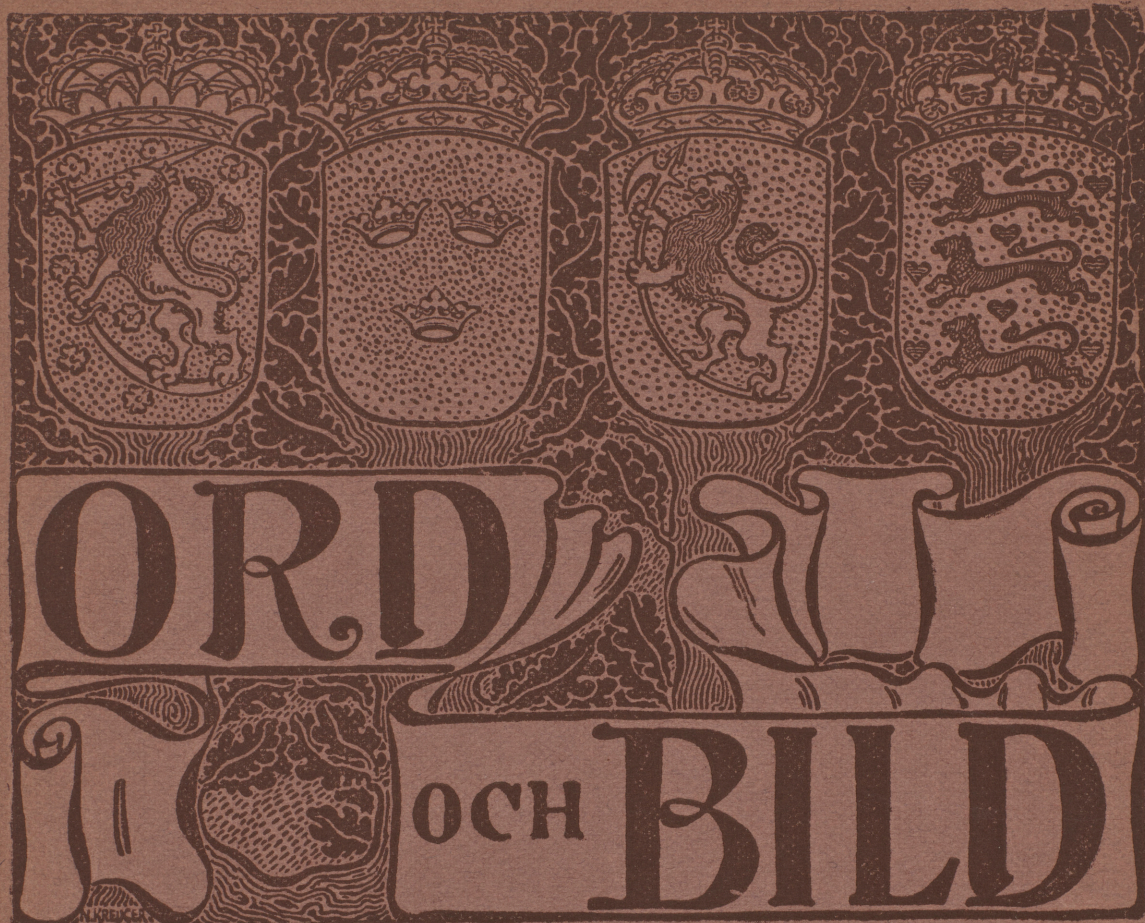
National Library
of Sweden

LAGERLÖF, SELMA

SÄRTRYCK UR

Roman
No.
(P.N.)
FOL

TRETTONDE ÅRGÅNGEN · 1904 · TREDJE HÄFTET

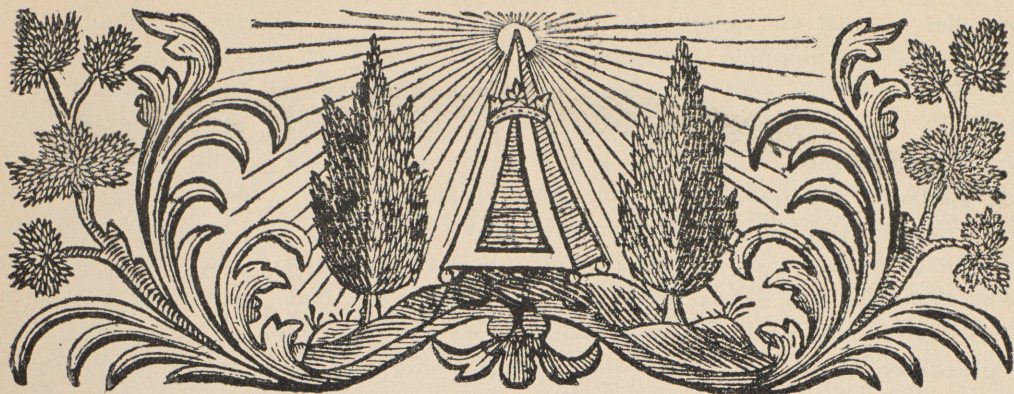
BETLEHEMS BARN.

LEGEND AF SELMA LAGERLÖF.

THE TOWN OF ALBANY, N.Y. TRUSTEES

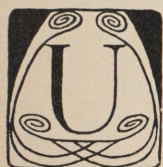
1910

ALBANY, N.Y.

BETLEHEMS BARN.

LEGEND AF SELMA LAGERLÖF.

UTANFÖR stadsporten i Betlehem stod en romersk krigsknekt på vakt. Han var iförd harnesk och hjälm, bar ett kort svärd vid sidan och höll ett långt spjut i handen. Hela dagen stod han nästan orörlig, så att man verkligen kunde tro honom vara en man af järn. Stadsfolket gick ut och in genom porten, tiggare slog sig ned i skuggan under porthvalvet, frukt-försäljare och vinhandlare satte ned sina korgar och käril på marken bredvid krigsknekten, men han gjorde sig knappast besvär med att vända på hufvudet för att se efter dem.

Inte är det där något att betrakta, tycktes han vilja säga. Hvad bryr jag mig om er, som arbeta och föra handel och komma drifvande med oljekrukor och vinsäckar! Låt mig få se en krigshär, som ställer upp sig för att gå emot fienden! Låt mig få se vimlet och den heta striden, då en ryttartrupp kastar sig öfver en skara fotfolk! Låt mig få se de tappre, som ila fram med stormstegarna för att bestiga murarna i en belägrad stad! Ingenting kan fröjda

mina ögon annat än kriget. Jag längtar efter att se Roms örnar blänka i luften. Jag längtar efter kopparlurarnas dån, efter de skinande vapnen, efter blodets röda stänk.

Alldeles utanför stadsporten vidtog ett präktigt fält, som var öfvervuxet med liljor. Krigsknekten stod hvarje dag med blickarna riktade mot just detta fält, men han tänkte ej ett ögonblick på att beundra blommornas utomordentliga skönhet. Ibland märkte han, att de förbigående stannade och fröjdade sig åt liljorna, och då förvånade han sig öfver att de fördröjde sin vandring för att beskåda något så obetydligt. Dessa människor veta ej hvad som är skönt, tänkte han.

Och vid det han tänkte detta, såg han ej mer för sina ögon de grönskande fälten och olivkullarna rundt omkring Betlehem, utan han drömde sig bort till en brännhet öken i det solrika Libyen. Han såg en legion soldater i en lång, rät linje draga fram öfver den gula, spårlösa sanden. Ingenstädes fanns skydd för solstrålarna, ingenstädes en läskande källa, ingenstädes sågs en gräns för ök-

nen eller ett mål för vandringen. Han såg soldaterna utmattade af hunger och törst vandra framåt med vacklande steg. Han såg den ene efter den andre af dem störta omkull, fälld till marken af den glödande solhettan. Men trots allt detta tågade dock truppen stadigt framåt utan att tveka, utan att tänka på att svika fältherren och vända tillbaka.

Se där, hvad som är skönt! tänkte krigsknekten. Se där, hvad som är värdt en blick af en tapper man!

Medan krigsknekten dag efter dag stod på post på samma plats, hade han det bästa tillfälle att betrakta de vackra barnen, som lekte omkring honom. Men det var med barnen som med blomorna. Han förstod ej, att det kunde vara mödan värdt att betrakta dem. Hvad är detta att glädjas åt? tänkte han, då han såg människor le vid att de betraktade barnens lekar. Det är besynnerligt, att någon kan göra sig glädje af ett intet.

En dag, då krigsknekten som vanligt stod på sin post utanför stadsporten, fick han se en liten pilt, som kunde vara omkring tre år gammal, komma ut på ängen för att leka. Det var ett fattigt barn, som var klädt i ett litet fårskinn, och som lekte alldeles ensamt. Soldaten stod och gaf akt på denne nykomne, nästan utan att han själf märkte det. Det första han fäste sig vid var, att den lille sprang så lätt öfver fältet, att han tycktes sväfvä på grässtråens toppar. Men då han sedan började följa med hans lekar, blef han ännu mer förvånad. »Vid mitt svärd,» sade han till sist, »detta barn leker ej som andra! Hvad kan det vara, som det sysslar med?»

Barnet lekte på endast ett par stegs afstånd från krigsknekten, så att han kunde ge akt på hvad det företog sig. Han såg hur det sträckte ut handen för att infånga ett bi, som satt på randen

af en blomma och var så tungt lastadt med frömjöl, att det knappast förmådde lyfta vingarna till flykt. Han såg till sin stora förvåning, att biet lät sig tagas utan att försöka undfly och utan att bruka sin gadd. Men då den lille väl höll biet mellan sina fingrar, sprang han bort till en rämna i stadsmuren, där en samling bin hade sin bostad, och satte ned det därutanför. Och så snart han på detta sätt hade hjälpt ett bi, skyndade han att bistå ett annat. Hela dagen såg soldaten honom infånga bin och bära dem till deras hem.

Den där pilten är sannerligen däraktigare än någon, som jag hittills skådat, tänkte krigsknekten. Hur kan det falla honom in att försöka hjälpa dessa bin, som så väl kunna reda sig honom förutan och som till på köpet kunna sticka honom med sin gadd? Hvad skall det bli för en människa af den där, om han får lefva?

Den lille kom igen dag efter dag och lekte ute på ängen, och krigsknekten kunde ej låta bli att förundra sig öfver honom och hans lekar. Det är bra besynnerligt, tänkte han, jag har nu stått vakt vid denna port i fulla tre år, och ända hittills har jag ej sett något, som kunnat upptaga mina tankar förutom detta barn.

Men krigsknekten var på intet sätt glad åt barnet. Tvärtom kom den lille honom att tänka på en förfärlig spådom af en gammal judisk siare. Denne hade nämligen förutsagt, att en tid af fred en gång skulle sänka sig öfver jorden. Under en tidrymd af tusen år skulle intet blod utgutas, intet krig föras, utan människorna skulle älska hvarandra som bröder. Då krigsknekten tänkte på att något så fasansfullt kunde gå i verkställighet, ilade en rysning genom hans kropp, och han grep hårdt om spjutet liksom för att söka ett stöd.

Och nu, ju mer krigsknekten såg af den lille och hans lekar, desto oftare kom han att tänka på den tusenåriga fredens rike. Visserligen fruktade han ej, att det redan kunde vara kommet, men han tyckte ej om att behöfva tänka på något så afskyvärdt.

En dag, då den lille lekte bland blommorna ute på det vackra fältet, kom en mycket hård regnskur smattrande ned ur molnen. Då han märkte hur stora och tunga de droppar voro, som slogo ned på de ömtåliga liljorna, tycktes han bli orolig för sina vackra vänner. Han skyndade bort till den största och skönaste ibland dem och böjde den styfva stängeln, som uppbar blommorna, ned mot jorden, så att regndropparna träffade kalkarnas undersida. Och så snart han hade förfarit på detta sätt med ett blomstånd, skyndade han till ett annat och böjde dess stängel på samma sätt, så att blomkalkarna vändes mot jorden. Och så till ett tredje och ett fjärde, till dess att alla ängens blommor voro skyddade mot det häftiga regnet.

Krigsknekten log inom sig, då han såg gossens arbete. »Jag är rädd för att liljorna ej bli honom tacksamma för detta,» sade han. »Hvarje stängel är naturligtvis afbruten. Det kan ej gå an att böja dessa styfva växter på detta sätt.»

Men då regnskuren ändtligen upphörde, såg krigsknekten den lille gossen skynda fram till liljorna och resa upp dem. Och till hans obeskrifliga förvåning böjde barnet utan den minsta svårighet de styfva stänglarna räta. Det visade sig, att ingen enda af dem var bruten eller skadad. Han skyndade från blomma till blomma, och alla de räddade liljorna strålade snart i full glans öfver ängen.

Då krigsknekten såg detta, öfverfölls han af en besynnerlig vrede. Se, ett

sådant barn! tänkte han. Det är otroligt, att det kan företaga sig något så vansinnigt. Hvad skall det bli för en man af den där, som inte en gång kan tåla att se en lilja förstöras? Hur skulle det aflöpa, om en sådan där måste gå ut i krig? Hvad skulle han taga sig till, om man befallde honom att sätta eld på ett hus, uppfyllt af kvinnor och barn, eller att borra i sank ett skepp, som flyter på vattnet med hela sin besättning ombord?

Åter kom han att tänka på den gamla profetian, och han började frukta, att den tid ändå verkligen kunde vara kommen, då den skulle gå i uppfyllelse. Eftersom ett barn är kommet sådant som detta, tänkte han, så är kanske denna förfärliga tid helt nära. Det råder redan nu fred öfver hela världen, och säkerligen skall krigets dag aldrig mer uppgå. Hädanefter skola alla människor vara af samma sinnelag som detta barn. De skola frukta för att skada hvarandra, ja, de skola icke en gång ha hjärta att förstöra ett bi eller en blomma. Inga stora bragder skola komma att utöfvas. Inga härliga segrar skola vinnas, och ingen lysande triumfator skall tåga upp på Kapitolium. Det skall ej mera ges något att efterlängta för en tapper man.

Och krigsknekten, som alltjämt hoppades att snart få upplefva nya krig och längtade efter att genom hjälteedater kunna svinga sig upp till makt och rikedom, kände sig så uppretad på den lille treåringen, att han hotande sträckte spjutet efter honom, nästa gång han sprang förbi.

En annan dag åter var det hvarken bin eller liljor, som den lille sökte att bistå, utan han företog sig något, som föreföll krigsknekten ännu mycket mer onödigt och otacksamt.

Det var en förfärligt varm dag, och

solstrålarna, som föllo på soldatens hjälm och harnesk, upphettade dem så, att det kändes, som bure han på sig en dräkt af eld. För de förbigående såg det ut, som om han skulle lida förskräckligt af värmen. Hans ögon stodo blodsprängda ut ur hufvudet, och skinnet på hans läppar skrumpnade, men krigsknekten, som var härdad att utstå den brännande hettan i Afrikas öknar, tyckte, att detta var en småsak, och det föll honom ej in att flytta sig från sin vanliga plats. Han fann tvärtom behag i att visa de förbigående, att han var så stark och uthållig, att han ej behöfde söka skydd mot solen.

Medan han på detta sätt stod och nära nog lät sig stekas lefvande, kom den lille gossen, som brukade leka på fältet, plötsligen fram till honom. Han visste väl, att legionären inte var någon af hans vänner, och han brukade akta sig för att komma inom räckhåll för hans spjut, men nu sprang han ända fram till honom, betraktade honom länge och noga och skyndade därpå i full fart bortåt vägen. Då han om en stund kom tillbaka, höll han båda händerna utbredda som en skål och förde på så sätt med sig ett par droppar vatten.

Männe detta barn nu har tagit sig det orådet före att springa och hämta vatten åt mig? tänkte soldaten. Det saknar verkligen allt förstånd. Skulle inte en romersk legionär kunna tåla en smula värme! Hvad behöfver den där pilten springa omkring för att hjälpa dem, som ingen hjälp behöfva! Jag har ingen lust efter hans barmhärtighet. Jag önskar, att han och alla de, som likna honom, vore borta ur världen.

Den lille kom mycket sakta gående. Han höll sina fingrar hårdt sammantryckta, för att intet skulle spillas bort eller rinna öfver. Allt under det att han närmade sig krigsknekten, höll han sina

ögon ängsligt fästa på den lilla smula vatten, som han förde med sig, och såg alltså ej, att denne stod med hårdt rynkad panna och afvisande blickar. Ändtligen stannade han tätt framför legionären och bjöd honom vattnet.

Under det att han gått, hade hans tunga, ljusa lockar fallit allt längre ned öfver hans panna och ögon. Han skakade på hufvudet flera gånger för att få undan håret, så att han skulle bli i stånd att se upp. Då detta äntligen lyckades honom och han varseblef det hårda uttrycket i krigsknekten ansikte, blef han dock ej skrämmd, utan stod kvar och inbjöd honom med ett förtjusande leende att dricka af vattnet, som han förde med sig. Men krigsknekten kände ingen lust att mottaga en välgärning af detta barn, som han betraktade som sin fiende. Han såg ej ned i dess vackra ansikte, utan stod stel och orörlig och gjorde ej min af att förstå hvad barnet ville göra för honom.

Men pilten kunde icke heller fatta, att den andre ville visa af honom. Han log alltjämt lika förtroendefullt, reste sig på tåspetsarna och sträckte händerna så mycket i höjden som möjligt, för att den storväxte soldaten lättare skulle komma åt vattnet.

Legionären åter kände sig så förolämpad öfver att ett barn ville hjälpa honom, att han grep om spjutet för att jaga den lille på flykten.

Men nu hände sig, att just i samma ögonblick hetta och solsken med en sådan häftighet strömmade ned öfver krigsknekten, att han såg röda flammor låga framför ögonen, och han kände hjärnan smälta inne i hufvudet. Han fruktade, att solen skulle mörda honom, om han ej i samma stund kunde finna någon lindring.

Och utom sig af skräck öfver den fara, hvori han sväfvade, kastade han

ned spjutet på marken, fattade med båda händerna om barnet, lyfte upp det och sög till sig så mycket han kunde af vattnet, som det höll mellan händerna.

Det var väl endast ett par droppar han på detta sätt fick på tungan, men mer behöfdes ej heller. Så snart han smakat vattnet, for en ljuf svalka genom hans kropp, och han kände ej mer, att hjälm och harnesk brände och tyngde. Solstrålarna hade förlorat sin dödande makt. Hans torra läppar blefvo åter mjuka, och de röda flammorna dansade ej mer för hans ögon.

Innan han hade haft tid att märka allt detta, hade han redan satt ned barnet, och det sprang åter och lekte borta på ängen. Nu började han förvånad säga till sig själf: Hvad var det för ett vatten detta barn bjöd mig? Det var en härlig dryck. Jag måste verkligen visa det min tacksamhet.

Men eftersom han hatade den lille, slog han snart bort dessa tankar. Det är ju blott ett barn, tänkte han, det vet ej, hvarför det handlar så eller så. Det leker endast den lek, som bäst behagar det. Får det måhända någon tacksamhet af bien eller af liljorna? För den piltens skull behöfver jag dock ej göra mig omak. Han vet ej ens, att han har bistått mig.

Han kände sig om möjligt än mer uppretad på barnet ett par ögonblick därefter, då han såg anföraren för de romerska soldater, som voro förlagda i Betlehem, komma ut genom porten. Se, tänkte han, hvilken fara som jag lupit genom den lilles tilltag! Om Voltigius hade kommit gående här förbi endast ett grand tidigare, hade han fått se mig stå med ett barn i famnen.

Höfvitsmannen gick emellertid rätt fram till krigsknekten och frågade honom om de här kunde tala samman, utan att någon lyssnade till dem. Han hade en

hemlighet att meddela honom. »Om vi endast flytta oss tio steg från porten,» svarade krigsknekten, »så kan ingen höra oss.»

»Du vet,» sade höfvitsmannen, »att konung Herodes gång på gång har försökt att bemäktiga sig ett barn, som växer upp här i Betlehem. Hans siare och präster hafva sagt honom, att detta barn skall bestiga hans tron, och därjämte hafva de förutspått, att den nye konungen skall införa ett tusenårigt rike af fred och helighet. Du förstår alltså, att Herodes gärna vill göra honom oskadlig.»

»Ja, jag förstår,» sade krigsknekten ifrigt, »men detta måste ju vara den lättaste sak i världen.»

»Det skulle för visso vara mycket lätt,» sade höfvitsmannen, »om konungen endast visste hvilket af alla de barn, som finnas i Betlehem, som är det åsyftade.»

Krigsknektens panna lade sig i djupa veck. »Det är skada, att hans spåmän ej kunna upplysa om detta.»

»Men nu har Herodes funnit på en list, hvarigenom han tror sig kunna oskadliggöra den unge fridsfursten,» fortfor höfvitsmannen. »Han utlofvar en härlig gåfva åt hvar och en, som vill bistå honom.»

»Hvad helst Voltigius befäller, skall bli utfördt äfven utan lön eller gåfva,» sade soldaten.

»Jag tackar dig,» svarade höfvitsmannen. »Hör nu konungens plan! Han ämnar fira årsdagen af sin yngste sons födelse genom att anordna en fest, till hvilken alla gossebarn i Betlehem, som äro mellan två och tre år gamla, skola blifva inbjudna jämte sina mödrar. Och vid denna fest — — —»

Han afbröt sig och skrattade, då han såg det uttryck af leda, som öfverfor soldatens ansikte.

»Min vän,» fortfor han, »du behöf-

ver ej frukta för att Herodes tänker använda oss som barnskötare. Böj nu ned ditt öra till min mun, så skall jag anförtro dig hans afsikter.»

Höfvitsmannen hviskade länge med krigsknekten, och då han hade meddelat honom allt, sade han:

»Jag behöfver väl ej säga dig, att den största tystlåtenhet är nödvändig, om ej hela företaget skall misslyckas.»

»Du vet, Voltigius, att du kan lita på mig,» sade krigsknekten.

Då anföraren hade aflägsnat sig och krigsknekten åter stod ensam på sin post, såg han sig om efter barnet. Det lekte alltjämt bland blommorna, och han öfverraskade sig med att tänka, att det sväf-vade omkring dem så lätt och behagfullt som en fjärl.

Plötsligt började krigaren att skratta. »Det är sant,» sade han, »jag skall ej länge behöfva förarga mig öfver det där barnet. Det skall också blifva inbjudet till Herodes fest denna kväll.»

Krigsknekten stod kvar på sin post hela dagen, ända tills kvällen kom och det blef tid att stänga stadsportharna för natten.

Då detta var gjordt, vandrade han genom smala och mörka gator fram till ett präktigt palats, som Herodes ägde i Betlehem.

I det inre af det väldiga palatset fanns en stor, stenlagd gård, som omkransades af byggnader, utmed hvilka löpte tre öppna gallerier det ena ofvanför det andra. På det öfversta af dessa gallerier hade konungen bestämt att festen för de betlehemitiska barnen skulle äga rum.

Detta galleri var, likaledes på konungens uttryckliga befallning, förvandladt, så att det liknade en täckt gång i någon härlig lustgård. I taket slingrade vinrankor, från hvilka hängde yppiga drufklasas, och utmed väggar och pelare

stodo små granat- och orangeträd, som voro öfverhöljda med mogna frukter. Golfven voro strödda med afplockade rosenblad, hvilka lågo tätt och mjukt som en matta, och utmed balustraden, utmed taklisten, utmed borden och de låga divanerna, öfverallt löpte girlander af hvita, strålande liljor.

I denna blomstergård stodo här och där stora marmorbassänger, där guld- och silfverglittrande fiskar lekte i genomskinligt vatten. I träden sutto brokiga fåglar från långt aflägsna länder, och i en bur fanns en gammal korp, som oupphörligen talade.

Då festen började, tågade barn och mödrar in på galleriet. Barnen hade genast vid inträdet i palatset blifvit smyckade i hvita dräkter med purpurbårder och fått kransar af rosor på sina mörklockiga hufvuden. Kvinnorna kommo in ståtliga i sina röda och blå dräkter, i sina hvita slöjor, som hängde ned från höga, toppiga hufvudbonader, besatta med guldmynt och kedjor. Somliga buro sitt barn högt uppsatt på skuldran, andra ledde sin son vid handen, och några åter, hvilkas barn voro blyga och förfärade, hade lyft upp dem på sina armar.

Kvinnorna slogo sig ned på golfvet i galleriet. Så snart de hade tagit plats, kommo slafvar och nedsatte framför dem låga bord, på hvilka uppdukades utsökt mat och dryck, såsom det höfves på en konungs fest, och alla dessa lyckliga mödrar började äta och dricka utan att aflägga denna stolta, behagfulla värdighet, som är de betlehemitiska kvinnornas största prydnad.

Längs utmed galleriets vägg och nästan bortskymda af blomgirlander och fruktbelastade träd voro uppställda dubbla rader af krigsknektar i full rustning. De stodo fullkomligt orörliga, som om de ej hade något att göra med det, som

försiggick omkring dem. Kvinnorna kunde dock ej underlåta att stundom kasta en undrande blick på denna skara af järnklädda. »Hvartill behöfvas de där?» hviskade de. »Menar Herodes, att vi ej veta att skicka oss? Tror han, att det behöfves en sådan mängd krigsknektar för att vaka öfver oss?»

Men andra hviskade tillbaka, att det var, som det skulle vara hos en konung. Herodes själf gaf aldrig en fest, utan att hela hans hus var uppfyllt af krigsknektar. Det var för att hedra dem, som de tungt beväpnade legionärerna stodo där och höllo vakt.

Under festens första stunder kände de små barnen sig blyga och osäkra och höllo sig stilla bredvid sina mödrar. Men snart började de sätta sig i rörelse för att taga i besittning de härligheter, som Herodes bjöd dem.

Det var ett förtrolladt land, som konungen hade skapat för sina små gäster. Då de genomvandrade galleriet, funno de bikupor, hvilkas honung de kunde plundra, utan att ett enda vresigt bi hindrade dem. De funno träd, som bugande sänkte ned till dem sina fruktbelastade grenar. De funno i en vrå trollkonstnärer, som i ett nu trollade deras fickor fulla med leksaker, och i ett annat hörn af galleriet en djurtämjare, som visade dem ett par tigrar, så tama, att de kunde rida på deras rygg.

Men i detta paradiset med alla dess fröjder fanns det dock intet, som så tilldrog sig de smås uppmärksamhet som den långa raden af krigsknektar, som stod orörlig utmed galleriets ena sida. Deras blickar fängslades af deras lysande hjälmar, af deras stränga, stolta ansikten, af deras korta svärd, som sutto instuckna i rikt utsirade slidor.

Allt under det att de lekte och rasade med hvarandra, tänkte de dock oupphörligen på krigsknektarna. De höllo

sig ännu på afstånd från dem, men de längtade efter att få komma dem nära, att få se, om de voro lefvande och verkligen kunde röra sig.

Leken och festglädjen tilltog i hvarje ögonblick, men soldaterna stodo alltjämt orörliga. Det föreföll otroligt för de små, att människor kunde stå så nära dessa drufklasas och alla dessa läckerheter utan att sträcka ut en hand och gripa dem.

Ändtligen var det en af piltarna, som ej kunde behärska sin nyfikenhet. Han nalkades sakta och beredd till snabb flykt en af de järnklädda, och då soldaten alltjämt förblef orörlig, kom han allt närmare. Slutligen var han honom så nära, att han kunde fingra på hans sandalremmar och på hans benskenor.

Då, som om detta hade varit en oerhörd förbrytelse, satte sig på en gång alla dessa järnmänniskor i rörelse. I ett obeskrifligt raseri kastade de sig öfver barnen och grepo dem. Somliga svängde dem öfver sina hufvuden som kastvapen och slungade dem mellan lampor och girlander öfver galleriets balustrad ned till marken, där de dödades mot marmorbeläggnings. Några drogo sina svärd och genomborrade barnens hjärtan, andra åter krossade deras hufvuden mot väggen, innan de kastade dem ned på den nattmörka gården.

Under första ögonblicket efter öfverfallet förnams endast en djup tystnad. De små kropparna sväfvade ännu i luften, kvinnorna voro förstenade af häpnad. Men på en gång vaknade alla dessa olyckliga upp till att förstå hvad som hade händt, och de rusade med ett samfällt, förfärligt skri fram mot knektarna.

Där funnos ännu barn kvar uppe på galleriet, som ej hade blifvit infångade vid första anfallet. Krigsknektarna jagade dem, och deras mödrar kastade sig

ned framför dem och fattade med bara händer om de blottade svärderna för att afvända dödshugget. Några kvinnor, hvilkas barn redan voro döda, störtade sig mot krigsknektarna, fattade dem vid strupen och försökte taga hämnd för sina små genom att strypa deras mördare.

Under denna vilda förvirring, medan förfärliga skrin ljödo genom palatset och de grymmaste blodsdåd utöfvades, stod krigsknekten, som brukade hålla vakt vid stadsporten, alldeles orörlig just vid början af trappan, som ledde ned från galleriet. Han deltog ej i striden och mördandet; endast mot de kvinnor, som hade lyckats rycka till sig sina barn och försökte fly med dem utför trappan, lyfte han svärdet, och blotta anblicken af honom, där han stod mörk och obeveklig, var så skrämmande, att de flyende hellre kastade sig ned öfver balustraden eller vände om in i stridsvimlet, än de utsatte sig för faran att tränga förbi honom.

Voltigius har sannerligen gjort rätt, som gifvit mig denna post, tänkte krigsknekten. En ung, obetänksam krigare skulle hafva lämnat sin plats och gifvit sig in vimlet. Om jag hade låtit locka mig härifrån, skulle minst ett tiotal barn hafva undkommit.

Vid det han tänkte så, fästes hans uppmärksamhet på en ung kvinna, som hade ryckt till sig sitt barn och nu i snabb flykt kom rusande mot honom. Ingen af de legionärer, som hon måste rusa förbi, kunde stänga hennes väg, därför att de befunno sig i full kamp med andra kvinnor, och på så sätt hade hon nått fram till ändan af galleriet.

Se där en, som håller på att komma lyckligt undan! tänkte krigsknekten. Hvarken hon eller barnet äro sårade. Om nu ej jag stode här — — —

Kvinnan kom emot krigsknekten med en fart, som om hon flöge, och han

hade ej tid att tydligt uppfatta hennes eller barnets ansikte. Han endast sträckte ut svärdet mot dem, och med barnet i sina armar störtade hon däremot. Han väntade, att i nästa sekund både hon och barnet skulle falla genomborrade till marken.

Men i detsamma hörde soldaten ett ilsket surrande öfver sitt hufvud, och strax därpå kände han en häftig smärta i ena ögat. Den var så skarp och pinsam, att han blef bedöfvad, förvirrad, och svärdet föll ur hans hand ned på golvet.

Han förde handen upp till ögat, fick fatt på ett bi och förstod, att det, som vållat den förfärliga smärtan, endast var stinget af det lilla djurets gadd. Han böjde sig blixtnabbt ned efter svärdet, i hopp att det ännu ej skulle vara försent att hejda de flyende.

Men det lilla biet hade gjort sin sak mycket väl. Under den korta tid, som det hade förblindat krigsknekten, hade den unga modern hunnit att rusa förbi honom nedåt trappan, och ehuru han med all hast skyndade efter henne, kunde han ej mer finna henne. Hon var försvunnen, och i hela det stora palatset kunde ingen upptäcka henne.

* * *

Nästa morgon stod krigsknekten jämte några af sina kamrater på vakt strax innanför stadsporten. Det var en tidig timme, och de tunga portarna voro nyligen öppnade. Men det föreföll, som om ingen hade väntat, att de skulle öppnas denna morgon, ty inga skaror af landtarbetare strömmade ut ur staden, såsom det eljest var vanligt om morgonen. Alla Betlehems innevånare voro så uppfyllda af skräck öfver nattens blodbad, att ingen vågade lämna sitt hem.

»Vid mitt svärd,» sade soldaten, där han stod och stirrade inåt den trånga gatan, som ledde fram till porten, »jag tror, att Voltigius har fattat ett oklokt beslut. Det hade varit bättre, om han hållit portarna stängda och låtit genom-söka hvarje hus i staden, ända tills han funnit pilten, som lyckades undkomma från festen. Voltigius räknar på att hans föräldrar skola söka föra honom härifrån, så snart de få veta, att portarna stå öppna, och han hoppas, att jag skall kunna fånga honom just här i porten. Men jag fruktar för att detta ej är en klok beräkning. Hur lätt kan det ej lyckas dem att sticka undan ett barn!»

Och han undrade om de väl skulle försöka att gömma barnet i en åsnas fruktkorg eller i någon ofantlig oljekruka eller bland en karavans sädesbalar.

Medan han stod och väntade, att man skulle försöka öfverlista honom på detta sätt, blef han varse en man och en kvinna, som skyndsamt kommo nedåt gatan och närmade sig porten. De gingo fort och kastade ängsliga blickar bakom sig, såsom vore de stadda på flykt undan någon fara. Mannen höll en yxa i handen, och han fattade om den med ett fast grepp, såsom vore han besluten att med våld bana sig fram, om någon stängde vägen för honom.

Men krigsknekten såg ej så mycket på mannen som på kvinnan. Han tänkte på att hon var lika högväxt som den unga modern, hvilken föregående kväll undkom honom. Han lade också märke till att hon bar klädningskjorteln uppkastad öfver hufvudet. Hon bär den kanske så, tänkte han, för att dölja, att hon håller ett barn på sin arm.

Ju närmare de kommo, desto tydligare såg krigsknekten barnet, som kvinnan bar på armen, afteckna sig under

den upplyftade klädningen. Jag är viss om att det är hon, som i går kom undan, tänkte han. Jag hann ej att se hennes ansikte, men jag känner igen den höga gestalten. Och här kommer hon nu med barnet på armen utan att ens försöka att hålla det doldt. Jag hade ej vågat hoppas på en sådan lyckträff.

Mannen och kvinnan fortsatte sin snabba vandring ända fram till stadsportens. De hade tydligen ej väntat, att de skulle bli hejdade här, de ryckte till af skräck, då krigsknekten fällde sitt spjut framför dem och stängde dem vägen.

»Hvarför nekar du oss att vandra ut på fälten till vårt arbete?» frågade mannen.

»Du skall strax få gå,» sade soldaten, »jag måste blott först se hvad din hustru håller doldt under sin klädnad.»

»Hvad är det att se?» sade mannen. »Det är endast bröd och vin, som vi skola lefva af under dagen.»

»Du säger törhända sant,» sade soldaten, »men om det är så, hvarför vänder hon sig bort, hvarför låter hon mig ej godvilligt se hvad hon bär?»

»Jag vill ej, att du skall se det,» sade mannen. »Och jag råder dig, att du låter oss komma härförbi.»

I detsamma höjde mannen yxan, men kvinnan lade handen på hans arm.

»Inlåt dig ej i strid!» bad hon. »Jag vill försöka något annat. Jag skall låta honom se det jag bär, och jag är viss, att han ej kan göra det något ondt.»

Och med ett stolt och förtroendefullt leende vände hon sig mot soldaten och kastade undan en flik af sin klädnad.

I detsamma for soldaten tillbaka och stängde ögonen, liksom bländad af en stark glans. Det, som kvinnan höll doldt under sin klädnad, strålade mot honom så bländande hvitt, att han först ej visste hvad han såg.

»Jag trodde, att du höll ett barn på armen,» sade han.

»Du ser hvad jag bär,» genmälde kvinnan.

Då ändtligen såg soldaten, att detta, som bländade och lyste, endast var en knippa hvita liljor af samma slag, som växte ute på fältet. Men deras glans var mycket rikare och mer strålande. Han kunde knappt uthärda att betrakta dem.

Han stack in sin hand bland blommorna. Han kunde ej komma ifrån tanken, att det måste vara ett barn, som kvinnan bar, men han kände blott de svala blombladen.

Han kände sig bittert bedragen, och han skulle i vredesmod gärna ha fångslat både mannen och kvinnan, men han förstod, att han ej kunde ge något skäl för ett sådant handlingssätt.

Då kvinnan såg hans förvirring, sade hon: »Vill du ej låta oss gå?»

Krigsknekten tog tyst undan spjutet, som han höll framför portöppningen, och trädde åt sidan.

Men kvinnan drog åter sin klädnad fram öfver blommorna och betraktade på samma gång det hon bar på sin arm med ett huldt leende. »Jag visste, att du ej skulle kunna göra det något ondt, om du endast fick se det,» sade hon till krigsknekten.

Härpå skyndade de bort, men krigsknekten stod och såg efter dem, så länge de voro inom synhåll.

Och under det att han följde dem med blickarna, tyckte han sig åter viss, att hon ej bar på sin arm en knippa liljor utan ett verkligt, lefvande barn.

Medan han ännu stod och såg efter de båda vandrarna, hörde han höga rop uppifrån gatan. Det var Voltigius och några af hans män, som kommo springande.

»Hejda dem!» ropade de. »Stäng porten för dem! Låt dem ej undkomma!»

Och då de hunno fram till krigsknekten, berättade de, att de hade funnit den undkomne piltens spår. De hade nu sökt honom i hans hem, men då var han åter undflydd. De hade sett hans föräldrar skynda bort med honom. Fadern var en stark, gråskäggig man, som bar en yxa, modern var en högväxt kvinna, som höll barnet doldt under den uppkastade klädnaden.

I samma ögonblick Voltigius berättade detta, kom en beduin ridande in genom porten på en god häst. Krigsknekten rusade utan ett ord bort till ryttaren. Han ryckte honom våldsamt ned af hästen, kastade honom till marken, och med ett språng var han själf uppe på hästen och jagade åstad bortåt vägen.

* * *

Ett par dagar därefter red krigsknekten fram genom den förfärliga bergöknen, som uppfyller södra delen af Judeen. Han förföljde alltjämt de tre flyktingarna från Betlehem, och han var utom sig öfver att denna fruktlösa jakt aldrig tog ett slut.

»Det ser sannerligen ut, som om dessa människor skulle ha förmåga att sjunka ned i jorden,» sade han knotande. »Hur många gånger har jag ej under dessa dagar varit dem så nära, att jag just ämnat slunga mitt spjut efter barnet, och likväl hafva de undkommit mig! Jag börjar tro, att jag aldrig skall hinna dem.»

Han kände sig modlös, likt en, som tror sig märka, att han kämpar mot något öfvermäktigt. Han frågade sig om det kunde vara möjligt, att gudarna beskyddade dessa människor mot honom,

»Det är fåfång möda. Låt mig vända om, innan jag förgås af hunger och törst i detta ödsliga land!» sade han gång på gång till sig själf.

Men då greps han af fruktan för det, som kunde möta honom vid hemkomsten, om han vände om med oförrättadt ärende. Det var han, som redan tvenne gånger hade låtit barnet undkomma. Det var ej troligt, att hvarken Voltigius eller Herodes skulle förlåta honom något sådant.

»Så länge som Herodes vet, att ett af Betlehems barn ännu lever, skall han alltjämt lida af samma ängslan,» sade krigsknekten. »Det troligaste är, att han skall söka lindra sina kval genom att upphänga mig på korset.»

Det var en het middagsstund, och han led förfärligt af att rida fram i denna trådlösa bergstrakt på en väg, som slingrade sig i djupa dalklyftor, där inte en vind rörde sig. Både häst och ryttare voro färdiga att störta.

Sedan flera timmar hade krigsknekten förlorat hvarje spår af de flyende, och han kände sig mer modlös än någonsin.

Jag måste uppge det, tänkte han. Sannerligen jag tror, att det lönar mödan att vidare förfölja dem. De måste ändå förgås i denna förskräckliga ödemark.

Då han tänkte så, varseblef han i en klippvägg, som reste sig nära vägen, den hvälfda ingången till en grotta.

Han styrde genast sin häst fram till grottöppningen. Jag vill hvila ut en stund i den svala klippålan, tänkte han. Kanske att jag sedan kan börja förföljandet med förnyad kraft.

Då han skulle gå in i grottan, öfverraskades han af något märkligt. På hvar sin sida om ingången växte tvenne sköna liljestånd. De stodo där höga och raka, fullsatta af blommor. De ut-

sände en berusande honungsdoft, och en mängd bin surrade omkring dem.

Detta var en så ovanlig syn i denna öken, att krigsknekten företog sig något utomordentligt. Han bröt af en stor, hvit blomma och tog den med sig in i klippålan.

Grottan var hvarken djup eller mörk, och så snart han inträdde under dess hvalf, såg han, att där inne redan funnos trenne vandrare. Det var en man, en kvinna och ett barn, som lågo utsträckta på marken, försänkta i djup sömn.

Krigsknekten hade aldrig känt sitt hjärta bulsa så som vid denna syn. Detta var just de tre flyktingar, som han så länge jagat. Han kände genast igen dem. Och här lågo de sofvande, ur stånd att försvara sig, helt och hållet i hans våld.

Hans svärd for rasslande ur slidan, och han böjde sig ned öfver det slumrande barnet.

Han förde svärdet sakta ned mot dess hjärta och måttade noga för att kunna affärda det med en enda stöt.

Midt i hugget hejdade han sig ett ögonblick för att se barnets ansikte. Då han nu visste sig säker om seger, kände han en grym njutning vid att betrakta sitt offer.

Men då han såg barnet, förökades om möjligt hans glädje, ty han kände igen den lille pilten, som han sett leka med bin och liljor på fältet utanför stadporten.

Ja visst, tänkte han, jag borde hafva förstått detta hela tiden. Det är därför jag alltid hatat det här barnet. Detta är den bådade fridsfursten.

Han sänkte åter svärdet, i det han tänkte: Då jag lägger ned detta barns hufvud inför Herodes, skall han göra mig till anförare för sin livvakt.

Under det att han förde svärdspet-

sen allt närmare den sofvande, fröjdade han sig med att säga till sig själf: »Denna gång åtminstone skall ingen komma emellan och rycka honom ur mitt våld.»

Men krigsknekten höll ännu i sin hand liljan, som han hade brutit vid ingången till grottan, och under det han tänkte så, flög ett bi, som hade suttit gömdt i dess kalk, upp mot honom och for surrande gång på gång rundt om hans hufvud.

Krigsknekten ryckte till. Han kom på en gång ihåg bien, som den lille pilten hade bistått, och han kom ihåg, att det var ett bi som hade hjälpt barnet att undkomma från Herodes gästabud.

Denna tanke slog honom med förvåning. Han höll svärdet stilla och stod och lyssnade efter biet.

Nu hörde han ej mer det lilla djurets surrande. Men medan han stod där alldeles stilla, kom han att lägga märke till den starka, ljufva doften, som utströmmade från liljan, som han höll i handen.

Då kom han att tänka på liljorna, som den lille pilten hade bistått, och han kom ihåg, att det var en knippa liljor, som hade skymt undan barnet för hans blickar och hjälpt det att undkomma genom stadsporten.

Han blef alltmer tankfull, och han drog till sig svärdet.

»Bien och liljorna hafva vedergällt honom hans välgärningar,» hviskade han till sig själf.

Han kom att tänka på att den lille en gång hade bevisat äfven honom en välgärning, och en djup rodnad steg upp i hans ansikte.

»Kan en romersk legionär glömma att vedergälla en mottagen tjänst?» hviskade han.

Han kämpade en kort strid med sig själf. Han tänkte på Herodes och på sin egen lust att förinta den unge fridsfursten.

»Det anstår ej mig att döda detta barn, som har räddat mitt lif,» sade han dock till sist.

Och han böjde sig ned och lade sitt svärd vid barnets sida, på det att flyktingarna vid uppvaknandet skulle förstå hvilken fara de undgått.

Då såg han, att barnet var vaket. Det låg och såg på honom med sina sköna ögon, hvilka tindrade som stjärnor.

Och krigsknekten böjde ett knä för barnet.

»Herre, du är den mäktige,» sade han. »Du är den starke segraren. Du är den, som gudarna älska. Du är den, som kan trampa på ormar och skorpioner.»

Han kysste hans fötter och gick sedan sakta ut ur grottan, medan den lille låg och såg efter honom med stora, förvånade barnaögon.

